

LA TERRA VERGE ÉS EL PRIMER FRE A UNA MÉS QUE PROBABLE RIUADA FORTA

Per Francesc Pérez

Aquest diumenge d'últims de novembre, plujós i farcits d'amenaçadors núvols grisos ennegrits, que fins i tot difuminen amagant els peus de la serralada del Corredor, jo caminava al costat del riu Mogent observant les lleres plenes de matolls i brutícia. El riu Mogent porta habitualment un caudal quasi irrisori i testimonial, però que és essencial per a la vida de les espècies que i viuen. Com les granotes, que fan concerts de raucs, les rates, que són grosses com conills, o els senglars desvergonyits que passegen sense cap mena de por. Fins i tot hi trobo diferents peixos de colors on destaquen els vermells i blancs. Això sí de dimensions molt petites, movent-se en les peixeres naturals dels bassals ocasionals del curs del riu.

Tanmateix, la població de Llinars del Vallès és envoltada de tres torrents que, quan plou amb intensitat, es tornen d'allò més traïdorencs i perillosos.

La riera Giola és un punt crític, perquè hi van a parar les aigües de dos torrents i passen pel mig de Llinars dividint el poble. Les seves aigües enfurides violentament sovint han inundat cases i s'han endut molts cotxes riera avall cap al riu Mogent. Recordo com si fos ara mateix quan vaig comentar-li al sabater i propietari de Calçats Massuet, en Joan, com aquella tarda corria desbocada l'aigua marronosa entre els murs de banda a banda a punt de col·lapsar arrossegant al seu pas tot el que es posava davant seu, amb aquella olor punyent, que espantava al més valent. Aleshores, el savi sabater va mostrar-me el senyal de la riuada del vint de setembre l'any 71, quan l'aigua va entrar a la botiga fins arribar al metro i disset centímetres d'alçada emportant-se gairebé totes les sabates.

Una ruïna econòmica, i sort de poder donar- li gràcies a Déu per continuar viu, comentava ell, mentre s'ajustava les ulleres de pasta marrons desgastades sobre el seu nas xat i, a continuació, amb aquelles mans grans apropava els seus dits grossos pentinant-se els quatre cabells que duia sobre la closca, per acabar gratant-se-la, i tot seguit mirant-me amb els seus ulls blaus de mirada freda va dir-me: s' ha de ser molt ruc per permetre construir cases al costat de la riera Giola. "A la vora del riu, no t'hi facis el niu". El soroll furiós i aterridor de la bèstia depredadora en què es transforma el líquid imprescindible per la vida va fer -me reflexionar sobre l'amenaça que envolta a les persones i a tots els habitatges aixecats a prop de les vores de la riera, que se han multiplicat des d'aquella inundació històrica per poder arribar a ser una gran catàstrofe de dimensions descomunals.

Actualment hi ha pendent de dur a terme un nou POUM, que vol construir en més zones inundables uns polígons industrials, per transformar els paisatges plens de terres verges i camps verds , que actuen com esponges en

uns carrers asfaltats, omplint-los de naus industrial. Aquestes noves construccions gegantines poden ser tobogans que facin circular amb més violència les aigües esbravades, fins al punt de convertir-les en potencials assassines que s'enduen la vida dels innocents que ignoren el perill que corren.

Això sí, com diria l'intel·ligent sabater “amb el vist i plau dels que manen”, que miren més omplir la seva butxaca que el bé comú.